

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

№ 18.

 15 września 1922.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

Str.

39. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 maja 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie administracyjnym mieleckim w okręgu sądu okręgowego w Tarnowie	310
40. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 maja 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie administracyjnym starsamborskim w okręgu sądu okręgowego w Samborze	311
41. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 sierpnia 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie Mińsko-Mazowieckim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.	311
42. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie płockim w okręgu sądu okręgowego w Płocku.	312
43. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie białskim w okręgu sądu okręgowego w Białej	312
44. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie wileńskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie	313
45. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 sierpnia 1922 r. w przedmiocie ustalenia kosztów wykonania kary w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie na 2 półrocze 1922 r.	313

OKÓLNIKI:

	Str.
Okólnik № 590/G. S./22 w sprawie podwyższenia dodatku miesięcznego i wyrównawczego	313
Okólnik № 591/G. S./22 w sprawie zniesienia IV-tej klasy dodatku drożdżnianego	314
Okólnik № 592/II. O. P./22 w przedmiocie zwolnienia funkcjonariuszów państwowych po dniu 1 kwietnia 1922 r.	314
Okólnik № 593/II. O. P./22 w sprawie przyjmowania do służby cywilnej b. zawodowych podoficerów	315
Okólnik № 594/II. O. P./22 w sprawie uprawnień zwalnianych z wojska polskiego chorążych.	315
Okólnik № 597/G. S./22 w sprawie podwyższenia dodatku za wysługę lat funkcjonariuszom państwowym w myśl ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r.	316

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 342/G. S./22 w sprawie przekazywania przez specjalne kasy poborowe wpływów pieniężnych na konto czekowe odnośnych kas skarbowych	317
---	-----

ORZECZENIE SĄDU NAJWYŻSZEGO w sprawie dopuszczania adwokatów, mających siedzibę w jednej z dzielnic Państwa, do występowania w roli pełnomocników lub obrońców stron w sprawach cywilnych i karnych, toczących się w innej dzielnicy naszego Państwa	317
--	-----

RUCH SŁUŻBOWY	321
-------------------------	-----

ADWOKATURA:

a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu	326
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie	326
c) W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie	326
d) W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze	327
e) W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu	327
f) W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach	327
g) W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu	327

KONKURSY	327
--------------------	-----

39.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 maja 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie administracyjnym mieleckim w okręgu sądu okręgowego w Tarnowie.

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. p. austr. № 59—1868 r.), zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się sąd powiatowy w Radomyślu Wielkim w okręgu sądu okręgowego w Tarnowie.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu powiatowego w Mielcu miasto Przecław, oraz gminy: Błonie, Breń Osuchowski, Czermin, Dąbie, Dąbrówkę Wisłocką, Dulczę Małą, Dulczę Wielką, Górki, Gliny Wielkie, Grzybów, Hohenbach, Izbiska, Jamy, Kawęczyn, Kielków, Łączki Brzeskie, Łysaków, Łysakówek, Otałęż, Partynię, Piątkowiec, Podborze ze wsią Zgórsko, Pień, Podole, Przecław, Radomyśl Wielki, Rudę, Rydzów, Surową, Szafranów, Wadowice Dolne, Wadowice Górne, Wampierzów, Wolę Otałężką, Wolę Wadowską, Wulkę Dulecką, Wylów, Żarówkę, Zdziarzec z Janowicami i Ziempińów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

40.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 maja 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie administracyjnym starsamborskim w okręgu sądu okręgowego w Samborze.

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11 czerwca 1868 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. p. austr. № 59—1868 r.), zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się sąd powiatowy w Starej Soli w okręgu sądu okręgowego w Samborze.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu powiatowego w Starym Samborze miasta: Chyrów, Felsztyn i Starą Sól, oraz gminy i niewcielone jeszcze obszary dworskie: Bąkowice, Berezów, Błozew Górna, Chyrów, Chyrowską Posadę, Felsztyn, Felsztyńską Posadę, Grodowice, Koniów, Laszki Murowane, Polane, Stochynie, Starą Rope, Starą Sól, Suszycę Małą, Suszycę Wielką, Szumine, Śliwnice, Tarnawkę, Towarnię, Wolę Rajnową i Wolczę Dolną.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

41.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 sierpnia 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie Mińsko-Mazowieckim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. № 14 poz. 170), zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Warszawie co następuje:

§ 1. Przenosi się siedzibę sądu pokoju w Mrozach do Latowicza; wyłącza się z właściwości terytorjalnej tego sądu gminę Kuflew; nadaje się sądowi temu nazwę „Sąd Pokoju w Latowiczu”.

§ 2. Przenosi się siedzibę sądu pokoju w Kałuszynie do Mińska Mazowieckiego; włącza się do właściwości terytorjalnej tego sądu gminy: Kuflew i Ceglów, wyłącza się zaś gminy: Ładzyń i Stanisławów; nadaje się sądowi temu nazwę: „Sąd Pokoju II okręgu w Mińsku Mazowieckim”.

§ 3. Wyłącza się z właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Mińsku Mazowieckim gminę Ceglów, włącza się zaś gminy: Stanisławów i Ładzyń; nadaje się sądowi temu nazwę: „Sąd Pokoju I okręgu w Mińsku Mazowieckim”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 listopada 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

42.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1922 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie plockim w okręgu sądu okręgowego w Płocku.

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Płocku co następuje:

§ 1. Znosi się I i II-gi rewiry śledcze w Płocku.

§ 2. Tworzy się „Rewir śledczy powiatu plockiego” z siedzibą w Płocku, obejmujący miasta i gminy powiatu plockiego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 listopada 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

43.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie białskim w okręgu sądu okręgowego w Białej.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. № 14 poz. 170), zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Białej co następuje:

§ 1. Nadaje się sądowi pokoju w Zalesiu nazwę: „Sąd pokoju w Piszczacu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 października 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

44.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1922 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie wileńskim w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. № 14 poz. 170) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1922 r. (Dz. Ust. № 47 poz. 414), zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Wilnie co następuje:

§ 1. Znosi się sąd pokoju I-go okręgu powiatu wileńskiego.

§ 2. Włącza się do właściwości terytorjalnej sądu pokoju w Wilnie miasto Nowo-Wilejkę oraz gminy: Mejszagotę, Mickuny, Podbrzezie i Rzeszę.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 października 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

45.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 sierpnia 1922 r. w przedmiocie ustalenia kosztów wykonania kary w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie na 2 półrocze 1922 r.

Na podstawie § 42 i następ. przepisów wykonawczych do austr. ustawy postępowania karnego i rozporządzenia z dnia 27 czerwca 1902 r. № 139 austr. Dz. Urz. ustala się koszt aresztu śledczego i koszt wykonania kary pozbawienia wolności na 2 półrocze 1922 r. w okręgach Krakowskiego i Lwowskiego sądu apelacyjnego licząc w markach polskich za każdy dzień pozbawienia wo ności w sposób następujący:

- a) koszt aresztu śledczego, wyżywienia podczas wykonania kary 270 mk.
b) koszt nadzoru i zarządu. 230 mk.

Powyższe normy stosują się tak do więzień sądowych, jak i zakładów kary, tak męskich, jak i żeńskich.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

OKÓLNIK № 590/G. S./22

w sprawie

podwyższenia dodatku miesięcznego i wyrównawczego.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Uchwałą Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1922 r. została podwyższona stopa procentowa omówionego w okólniku № 583/G. S./22 Dz. Urzęd.

№ 15/22 dodatku miesięcznego z 80% na 110% i dodatku wyrównawczego z 70% na 90%, z ważnością od dnia 1 września 1922 r. począwszy aż do odwołania, przyczem co do prawa otrzymywania pomienionych dodatków przez funkcjonarjuszów państwowych, którzy wstąpili na służbę po terminach płatności dodatku obowiązują postanowienia art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. Ust. № 65 poz. 429 i poz. 436, art. 19.

Inne postanowienia okólnika № 583/G. S./22 pozostają bez zmiany.

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKOLNIK № 591/G. S./22.

w sprawie

zniesienia IV-tej klasy dodatku drożźnianego.

Do Władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Rada Ministrów uchwaliła na posiedzeniu w dniu 24 sierpnia b. r. zniesienie z ważnością od dnia 1 września b. r. czwartej klasy dodatku drożźnianego i przeniesienie z ważnością od powyższego terminu wszystkich miejscowości, zaliczonych zgodnie z dotychczasowymi przepisami do IV-ej klasy dodatku drożźnianego, do III-ej klasy dodatku drożźnianego.

Należy więc funkcjonarjuszom państwowym, zajęтым stale w miejscowościach, które będąc zaliczone do IV klasy, zostają na mocy wyżej powołanej uchwały Rady Ministrów przeniesione do III-ej klasy dodatku drożźnianego, wypłacać począwszy od dnia 1 września 1922 roku dodatek drożźniany w wymiarze ustalonym dla III-ej klasy. Podwyższony w ten sposób dodatek drożźniany wpływa także na odpowiednie podwyższenie procentowych dodatków: miesięcznego, wyrównawczego i kresowego, oraz dodatku za kierownictwo i dodatku prokuratorskiego.

Warszawa, dnia 2 września 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNİK № 592/II. O. P./22

w przedmiocie

zwolnienia funkcjonarjuszów państwowych po dniu 1 kwietnia 1922 r.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów oraz Naczelników więzień.

Pan Prezydent Ministrów oznajmił w piśmie z dnia 24 czerwca 1922 r. № 8628 co następuje:

„Artykuł 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) zawiera postanowienie o zwolnieniu urzędników oraz funkcjonarjuszów niższych w ciągu lat dwóch od chwili wejścia w życie ustawy o służbie cywilnej t. j. do dnia 1 kwietnia 1924 r.

Postanowienie to interpretowane rozmaicie przez poszczególne władze i urzędy doprowadziło niejednokrotnie do nieuzasadnionych wniosków. Celem usunięcia wątpliwości wyjaśnia się:

Do chwili doręczenia pisma ustalającego urzędnik oraz funkcjonarjusz niższy, w czasie do 1 kwietnia 1924 r. może być zwolniony przy zastosowaniu postanowień ustępu szóstego art. 116 powołanej ustawy. Powody zwolnienia funkcjonarjusza państwowego w czasie przed otrzymaniem przezeń pisma ustalającego są obojętne (może to być np. redukcja personelu — brak odpowiednich kwalifikacji u odnośnego funkcjonarjusza — względy służbowe i t. p.).

Postanowienie art. 116 o zwalnianiu funkcjonarjuszów państwowych w czasie do 1 kwietnia 1924 r. odnosi się do wszystkich, będących po dniu 1 kwietnia 1922 roku w służbie państwowej funkcjonarjuszów nie ustalonych niezależnie od ich dotychczasowego charakteru służbowego nie dotyczy jednak pracowników kontraktowych, urzędników prowizorycznych oraz praktykantów przyjętych zgodnie z przepisami ustawy z 17 lutego 1922 r.”.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1922 r.

Za Ministra:

Podsekretarz Stanu

Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 593/II. O. P./22

w sprawie

przyjmowania do służby cywilnej b. zawodowych podoficerów.

Do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów oraz Naczelników więzień.

Pan Prezydent Ministrów oznajmił mi w piśmie z dnia 9 sierpnia r. b. № 14409 co następuje:

„Prezydjum Rady Ministrów jest zdania, że uchwała Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1921 r. zakomunikowana okólnikiem tut. z dnia 1 lutego 1921 r. № 23825/20 niewątpliwie miała na celu obdarzyć przywilejem pierseństwa przy ubieganiu się o posady sądowe podoficerów zawodowych majstrów wojskowych, którzy służbę odbywali w wojskach polskich”.

O tem zawiadamiam w uzupełnieniu okólnika Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 9 lutego 1921 r. № 347/S. A./21 celem odpowiedniego zastosowania się.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1922 r.

Za Ministra:

Podsekretarz Stanu

Z. Rymowicz

OKÓLNİK № 594/II. O. P./22

w sprawie

uprawnień zwalnianych z wojska polskiego chorążych.

Na posiedzeniu w dniu 10 maja r. b. Rada Ministrów powzięła następującą uchwałę w przedmiocie uprawnień zwalnianych z wojsk polskich chorążych:

„Uchwałę Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1921 r. (Monitor № 27) w przedmiocie obsadzania posad w pewnych kategoriach czynności przez wysłużonych podoficerów zawodowych i majstrów wojskowych rozciąga się na wysłużonych chorążych wojsk polskich, którzy przed uzyskaniem stopnia chorążego byli podoficerami zawodowymi względnie majstrami wojskowymi”.

O tem zawiadamiam władze sądowe, prokuratorskie i więzienne w uzupełnieniu okólnika z dnia 9 lutego 1922 roku № 347/S. A./21 celem odpowiedniego zastosowania się.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 597/G. S./22

w sprawie

podwyższenia dodatku za wysługę lat funkcjonarjuszom państwowym w myśl ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Celem wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. o podwyższeniu dodatku za wysługę lat cywilnych funkcjonarjuszów państwowych na skutek pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 6 września 1922 r. L. 2298/Pr. W. A. Ministerstwo Sprawiedliwości zarządza:

1) W myśl postanowień wspomnianej ustawy począwszy od 1 października 1922 r. dodatek za wysługę lat, przyznany urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom państwowym — zwiększać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości 1 klasy do mnożnika 150.

2) Począwszy od 1 października 1922 r. należy zatem dodatek za wysługę lat przyznany funkcjonarjuszom państwowym wymienionym w ustępie 1) obliczać przy uwzględnieniu obecnie obowiązującego mnożnika dodatku drożyznianego dla miejscowości pierwszej klasy 1700 w ten sposób, że dodatek za wysługę lat w dotychczasowej wysokości należy powiększyć 11.333 razy ($1700 : 150 = 11.333$).

Powiększony w powyższy sposób dodatek za wysługę lat należy uwzględniać przy wymiarze dodatków procentowych miesięcznych i dodatków wyrównawczych.

Wydatek połączony z wypłatą zasadniczego dodatku za wysługę lat w dotychczasowej wysokości należy zarachować w § 1 poz. 1a i 3a „płace”, zaś wydatek na uzupełnienie tego dodatku spowodowany powiększeniem w myśl ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 609) jako mający charakter dodatku drożyznianego należy zarachować na § 1 poz. 1b i 3b „dodatki drożyzniane” w budżecie Ministerstwa Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 12 września 1922 r.

Za Ministra:
Dyrektor Departamentu
Wyrobek

PISMO OKÓLNE № 342/G. S./22

w sprawie

przekazywania przez specjalne kasy poborowe wpływów pieniężnych na konto czekowe odnośnych kas skarbowych.

Do wszystkich sądów w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie, Wilnie, Poznaniu i Toruniu.

Wskutek pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 20 czerwca 1922 r. L. GUK./2413/W. A. K. zarządzam, aby sądy ewentualnie urzędy, przy których istnieją specjalne kasy poborowe, przekazywały do kas skarbowych pobrane kwoty możliwie za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności na konto czekowe odnośnych kas z wyraźnym wyszczególnieniem na dowodzie złożenia rodzaju przekazywanej sumy celem prawidłowego zarachowania.

Warszawa, dnia 29 sierpnia 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

Orzeczenie Sądu Najwyższego

w sprawie dopuszczania adwokatów, mających siedzibę w jednej z dzielnic Państwa, do występowania w roli pełnomocników lub obrońców stron w sprawach cywilnych i karnych, toczących się w innej dzielnicy naszego Państwa.

Działo się w Warszawie na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego dnia 12 czerwca 1922 r.

Sąd Najwyższy rozpoznawał odezwę Ministra Sprawiedliwości z dn. 31 marca 1922 r. L. II. № 1347/21, z wnioskiem o wydanie opinii Sądu Najwyższego, co do pytania: Czy na podstawie obowiązujących obecnie ustaw i rozporządzeń oraz teraźniejszego ustroju Państwa Polskiego, adwokaci, mający siedzibę w jednej dzielnicy, mogą być dopuszczani, jako pełnomocnicy stron w sprawach karnych i cywilnych w innej dzielnicy, przy uwzględnieniu również różnic pod względem ustawodawstwa między b. Królestwem Kongresowem a Ziemiami Wschodnimi.

Po wysłuchaniu sprawozdań, wyznaczonych w tej sprawie referentów, w osobach sędziów Stelmachowskiego, Dbałowskiego i Wermińskiego, oraz wniosków Prokuratora, Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Obowiązujące w różnych dzielnicach Rzeczypospolitej ustawy postępowania sądowego, normując zastępstwo procesowe stron przez adwokatów, mają, oczywiście, na myśli ustrój adwokatury, jaki w każdej z poszczególnych dzielnic ustanowiły odnośne ustawodawstwa. Organizacja sądownictwa i postępowanie sądowe są dotąd w każdej dzielnicy odrębne i jedynie ustrój Sądu Najwyższego, jako wspólnej dla całej Rzeczypospolitej magistratury naczelnej, stanowi w tej mierze wyjątek. Narówni z ustrojem sądownictwa, i ustrój adwokatury, jako jednego z organów wymiaru sprawiedliwości, normują ustawy dzielnicowe. To nie przesądza jednak kwestji, jakie znaczenie w poszczególnych ustawach dzielnicowych ma pojęcie „adwokata”. W tym względzie można stosować albo wykładnię ścisłą, opierając się na literze prawa ustaw dzielnicowych, albo też, mając na oku jedność Państwa i jego sądownictwa, stosować wykładnię rozciąglą i, w imię dążenia ku jednolitości urzędzeń państwowych, nadać pojęciu „adwokata”

znaczenie, najlepiej odpowiadające zmienionym wskutek wskrzeszenia Państwa Polskiego stosunkom politycznym oraz duchowi czasu i tendencji naszego ustawodawstwa.

2. Duchowi czasu i dążeniom ustawodawstwa polskiego najlepiej odpowiadałaby wykładnia pojęcia „adwokata”, zmierzająca do zjednoczenia adwokatury na całym obszarze połączonych ziem polskich, a więc ustalająca zasadę, że wszyscy adwokaci, którzy urzędują obecnie w jednej z dzielnic Rzeczypospolitej, mogą uprawiać swój zawód i w innych dzielnicach Państwa. W interesie tedy jednolitości Rzeczypospolitej i w imię przewodnich dążeń Państwa i Narodu, przenikających nasze ustawodawstwo, taką właśnie wykładnię należałoby zastosować, w odpowiedzi na roztrząsane zagadnienia, o ile po temu nie stoją na przeszkodzie pozytywne przepisy ustawy.

3. W b. Królestwie Kongresowym art. 44 i 245 rosyjskiej Ustawy Postępowania Cywilnego i art. 44 i 565 Ustawy Postępowania Karnego, mówiące o pełnomocnikach i obrońcach stron, odnoszą się bezpośrednio tylko do adwokatów, w myśl art. 3 dekretu w przedmiocie statutu tymczasowego Palestry Państwa Polskiego z 24 grudnia 1918 r. (Dz. Praw 1918 r. № 22 poz. 75). Nigdzie jednak ustawa nie ogranicza pojęcia adwokata jedynie do adwokatów, mających siedzibę w granicach b. Królestwa Kongresowego. Wobec tego, jest możliwa, a tem samem w myśl wyżej przytoczonych zasad i najstosowniejsza wykładnia, że przez pojęcie adwokata w rosyjskich ustawach postępowania zarówno cywilnego, jak i karnego należy rozumieć nie tylko adwokatów z b. Kongresówki, lecz również i adwokatów z innych dzielnic Rzeczypospolitej.

4. Niema pod tym względem różnicy pomiędzy b. Królestwem Polskiem Kongresowym a Ziemią Wschodnią Rzeczypospolitej.

Aczkolwiek, w myśl art. 356 i 383 — 385 rosyjskiej Ustawy Ustroju Sądownictwa, adwokaci byli zaliczeni do poszczególnych Izb Sądowych (sądów apelacyjnych), jako uprawnieni do prowadzenia spraw we wszystkich sądach danego okręgu apelacyjnego, niemniej jednak zarówno w literaturze prawniczej rosyjskiej, jak i w zupełnie ustalonym w tej mierze orzecznictwie (orz. cyw. Dep. Senatu Ros. № 881/1872 r.) panował pogląd niezachwiany, że adwokaci mieli prawo wykonywania swego zawodu w całym państwie rosyjskim, a lokalizację adwokatury odraczano tam do czasu ustalenia listy adwokatów przysięgłych (por. art. 387 i 388 Ustawy Ustroju Sądownictwa, art. 245 Ustawy Post. Cyw.), co nigdy nie nastąpiło. To też, mimo, że b. Kongresówka stanowiła okręg Izby Sądowej Warszawskiej, a obecnie Ziemia Wschodnia Rzeczypospolitej należała do okręgu Izb Sądowych Wileńskiej i Kijowskiej, adwokaci warszawscy mogli wtedy wykonywać swój zawód w Grodnie, Łucku i t. d., i nawzajem, adwokaci z Litwy i Rusi mieli prawo orędownictwa w sądach w b. Królestwie. Taki był stan rzeczy przed wojną światową, a ponieważ ustawy postępowania cywilnego i karnego pozostały te same, niema żadnych podstaw do twierdzenia, iżby miało być inaczej obecnie, kiedy obszary wschodnie Polski (okręg sądu apelacyjnego Ziemi Wschodnich) czyli teraz Sądu Apelacyjnego Wileńskiego wraz z b. Kongresówką (Okręg Sądów Apelacyjnych Warszawskiego i Lubelskiego) weszły w skład Rzeczypospolitej. Okoliczność, że adwokatura w b. Królestwie Kongresowym istnieje i działa teraz na zasadzie dekretu z 24 grudnia 1918 r. (D. P. 1918, № 22 poz. 75), który się na kresy wschodnie nie rozciąga¹⁾,

¹⁾ Rozciągnięcie na Ziemię Wschodnią mocy obowiązującej dekretu z dn. 24 grudnia 1918 r. w przedmiocie statutu tymczasowego Palestry Państwa Polskiego nastąpiło dopiero po wydaniu niniejszej opinii, mocą rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 23 czerwca 1922 r., ogłoszonego w Dz. Ust. dn. 29 czerwca 1922 r. (№ 47 poz. 416). (Przyp. Sekr.)

nie może wpływać na odmienne rozstrzygnięcie rozważonego zagadnienia. Wydając statut tymczasowy Palestry „na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego” (art. 1 przepisów przechodnich do pomienionego dekretu) ustawodawca polski reformował stan rzeczy, odziedziczony po rosyjskim panowaniu w kraju, w celu nadania adwokaturze szerokiego samorządu, ale wcale nie wkraczał w dotyczące adwokatury przepisy proceduralne. Z uwagi więc na stosunki przedwojenne, należy przyjść do wniosku, że prawo adwokatów z b. Królestwa Kongresowego do występowania przed sądami Ziemi Wschodnich możnaby kwestionować tylko, jeśliby rzeczony dekret wyraźnie w tym przedmiocie zawierał postanowienie, albo jeśliby taki zakaz mieścił się w rozporządzeniach, wydanych dla województw wschodnich. Że zaś takiego postanowienia i takiego zakazu niema, prawa adwokatury z b. Królestwa Kongresowego do działania na obszarach Ziemi Wschodnich nie mogą ulegać zaprzeczeniu, a skoro adwokatów z b. Kongresówki i z Ziemi Wschodnich ze względu na jedność obowiązującej tu i tam procedury, należy jednakowo traktować w tej mierze, przeto i adwokaci z Ziemi Wschodnich mogą występować przed sądami b. Kongresówki.

5) Podobnie, jak w b. Kongresówce, przedstawia się stan prawny odnośnej kwestji w b. zaborze austriackim. W rozumieniu § 27 austr. Procedury Cywilnej, jest adwokatem, kogo za adwokata uznaje austriacka Ordynacja Adwokacka (§ 1 austr. Ord. Adw.) a stanowisko adwokata, uzyskane w którymkolwiek z krajów Monarchji Austriackiej, uprawniało do wykonywania adwokatury w sądach wszystkich krajów całego państwa. Ordynacji tej nie uzgodniono jeszcze ustawowo z nowym położeniem politycznym, wywołanem przez wskrzeszenie Państwa Polskiego; wymaga więc ona logicznej wykładni, celem przystosowania § 1 austr. ordynacji adwokackiej do ustroju Rzeczypospolitej. Wykładnia zaś ta, w imię zasad, przytoczonych powyżej ad 2, i zgodnie z rozumowaniem, przyjętem przy roztrząsaniu tej kwestji w stosunku do b. Królestwa Kongresowego i do Ziemi Wschodnich, każe, z punktu widzenia ustawodawstwa, obowiązującego w b. zaborze austriackim, rozciągać pojęcie adwokata do wszystkich adwokatów, zaliczonych do Palestry, w którejkolwiek dzielnicy Rzeczypospolitej.

6) Natomiast inny jest w tej mierze stan prawny w b. dzielnicy pruskiej, bo niemiecka ordynacja adwokacką ustawodawstwo polskie już przystosowało do nowego porządku rzeczy, tutaj więc nie można i nie potrzeba uciekać się do tego rodzaju wykładni, jaka w myśl powyższego, jest właściwa względem odnośnych postanowień w b. zaborze rosyjskim i austriackim, lecz należy stosować pozytywne przepisy ustawy, uzgodnione z obecnym stanem rzeczy. Z mocy tych przepisów, adwokatem w b. dzielnicy pruskiej może zostać każdy obywatel Rzeczypospolitej, posiadający kwalifikację do zajęcia tam stanowiska sędziowskiego (§ 1 Ordynacji Adwokackiej, w brzmieniu ust. 1 art. 1 rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z 23 czerwca 1920 r. „Dziennik Urzędowy” 1920 r. poz. 303), artykuł zaś 1 rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z 15 grudnia 1919 r. („Tygodnik Urzędowy” str. 414) głosi, że z osób, pochodzących z innych dzielnic Rzeczypospolitej, sędziami w b. dzielnicy pruskiej mogą być mianowani: pracownicy z b. zaboru rosyjskiego, jeżeli, według przepisów, obowiązujących w tym zaborze, posiadają kwalifikację na sędziego, lub adwokata przysięgłego, i prawnicy z b. Austrii, jeżeli, wedle przepisów austriackich lub bośniacko-hercegowińskich, zdobyli prawo nominacji na sędziego, adwokata, lub notariusza.

Do tego jednak dochodzi ograniczenie, że prawnicy, którzy, z mocy przepisów, obowiązujących w b. zaborze rosyjskim, zdobyli kwalifikację na adwokata, albo, wedle przepisów austriackich lub bośniacko-hercegowińskich, posiadli kwalifikację na adwokata lub notariusza, mogą do wykonywania

zawodu adwokackiego w b. dzielnicy pruskiej być dopuszczeni dopiero gdy conajmniej przez przeciąg jednego roku byli w niej czynni, jako asesorowie lub sędziowie (§ 4 ust. 2 łącznie z § 5 L. 7 Ord. Adw., w brzmieniu rozp. z 23 czerwca 1920 r.). Powyższe zaś zasady mają zastosowanie do czynności adwokatury zarówno w sprawach cywilnych, jak karnych (§ 26 Ord. Adw. łącznie z § 78 U. P. C. i z § 138 ust. 1 U. P. K. w nowym brzmieniu) z tem atoli ułatwieniem, co do spraw karnych, że w nich sąd każdorazowo może dopuszczać do obrony adwokatów z innych dzielnic Rzeczypospolitej (§ 138 ust. 2 U. P. K.), a adwokaci będący jednocześnie profesorami prawa w państwowej wszechnicy polskiej, mogą, bez żadnego szczególnego zezwolenia, występować w roli obrońców w sprawach karnych, narówni z adwokatami dopuszczonymi do wykonywania adwokatury w b. dzielnicy pruskiej (ust. 1 § 138 U. P. K. w nowym brzmieniu).

7) Zgola odrębnie należy traktować obronę i zastępstwo stron przed Sądem Najwyższym. Jako magistratura wspólna dla całej Rzeczypospolitej i dla spraw z wszystkich jej dzielnic, stanowiąca ostatnią instancję, musi on stać otworem dla adwokatów z każdej dzielnicy. Ze zaś Sąd Najwyższy ma w zasadzie ustrój jednolity i zarówno utworzenie w jego łonie poszczególnych izb, jak i podział spraw pomiędzy izbami, dzieje się ze względów praktycznych, bez ustawowego w tej mierze nakazu, owszem całkowicie i wyłącznie wedle woli i uznania Sądu, i bez autonomicznej odrębności izb, więc i obrony w nim, i zastępstwa stron przez adwokatów nie można ograniczać do poszczególnych izb, lecz należy uznać zasadę, że adwokat z każdej dzielnicy Państwa Polskiego może zarówno w sprawach cywilnych, jak karnych występować w Sądzie Najwyższym przed każdą jego izbą.

8) Pewne odchylenie od powyższej zasady zawierają przepisy, obowiązujące dla b. dzielnicy pruskiej. Tutaj bowiem w sprawach cywilnych zakładanie rewizji, jej uzasadnienie i wnoszenie podań, zawierających przyłączenie się do rewizji, odbywać się może jedynie za pośrednictwem adwokatów, dopuszczonych do wykonywania adwokatury w b. dzielnicy pruskiej (§ 78 Pr. Cyw. w brzmieniu rozp. Min. b. dzieln. pr. z 15 maja 1920 r. art. 1 L. 1 „Dziennik Urzędowy” poz. 208, łącznie z § 8 Ord. Adw. w nowym brzmieniu), ale zatem w Sądzie Najwyższym, i w szczególności na ustnej w nim rozprawie adwokaci z innych dzielnic Rzeczypospolitej mogą i w sprawach, pochodzących z b. dzielnicy pruskiej, występować bez żadnych ograniczeń. Co zaś do spraw karnych z tej dzielnicy, w Sądzie Najwyższym obowiązują przepisy Ustawy Postępowania Karnego, dotyczące rewizji (art. 3 rozp. z 15 maja 1920 r.) i przeto, w myśl ustępu 2 § 385 U. P. K., wnioski rewizyjne w sprawach karnych mogą tam składać tylko bądź dopuszczeni do wykonywania tam adwokatury adwokaci, bądź uprawnieni obrońcy oskarżonych (por. wyż. ustęp 6).

Z tych zasad Sąd Najwyższy na mocy ust. a art. 3 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. o ustroju Sądu Najwyższego („Dziennik Praw” 1919 r. № 15, poz. 199), tytułem opinii Sądu Najwyższego w przedmiocie zagadnień, postawionych przez Ministra Sprawiedliwości, uchwała uznać: że obowiązujące obecnie w Rzeczypospolitej Polskiej ustawy i rozporządzenia z mocą ustaw, nie nasuwają przeszkód do dopuszczenia adwokatów, mających siedzibę w jednej z dzielnic Państwa Polskiego, do występowania w roli pełnomocników lub obrońców stron w sprawach cywilnych i karnych, toczących się w innej dzielnicy naszego Państwa, z wyjątkiem atoli ziem polskich b. zaboru pruskiego, jako wyraźny mających w tym względzie przepis obowiązujący polskiego już pochodzenia (Rozp. z 23 czerwca 1920 r.).

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowana została: A. W zarządzie centralnym: Stanisława Piszczałowska — st. kanceliską w Ministerstwie Sprawiedliwości w X st. sł. na okres próbny roczny, od dnia 1 września 1922 r.

Mianowani zostali: B. W Sądownictwie: Tadeusz Kamieński, wice-prezes sądu okręgowego w Łodzi — prezesem tegoż sądu, dnia 24 sierpnia 1922 r.; Józef Grzędziński — sędzią sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 16 sierpnia 1922 r.; Stanisław Brzozowski, sędzia pokoju w Radomiu — sędzią sądu okręgowego w Radomiu, dnia 16 sierpnia 1922 r.; Brunon Przywieczerski, sędzia sądu pokoju w okręgu sądu okręgowego w Łomży — sędzią sądu okręgowego w Łomży, dnia 24 sierpnia 1922 r.; Pius Łuczaj, podprokurator sądu okręgowego w Siedlcach — sędzią tegoż sądu, dnia 24 sierpnia 1922 r.; Konstanty Malicki, zastępca podprokuratora przy sądzie okręgowym w Nowogrodku — podprokuratorem tegoż sądu, dnia 22 sierpnia 1922 r.; Piotr Giecwicz, p. o. zastępcy sędziego śledczego na pow. Łuniniecki — sędzią śledczym w okręgu sądu okręgowego w Pińsku, dnia 24 sierpnia 1922 r.; Mikołaj Nosseki i Henryk Szulc, sędziowie śledczy sądu okręgowego w Kielcach — sędziami pokoju w okręgu sądu okręgowego w Łucku, dnia 22 sierpnia 1922 r.; Władysław Fiszer — sędzią pokoju nadliczbowym w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 24 sierpnia 1922 r.; Roman Godlewski — sędzią pokoju nadliczbowym w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 28 sierpnia 1922 r.; Jan Karyory, sędzia śledczy sądu okręgowego w Warszawie — sędzią pokoju w Górze-Kalwarji w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 1 września 1922 r.; Stanisław Czekałowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, dnia 23 sierpnia 1922 r.; Izrael v. Leon Freidenberg — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 24 sierpnia 1922 r.; Witold Dobrowolski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, dnia 25 sierpnia 1922 r.; Irena Wortmanówna i Wincenty Choroszewski — aplikantami przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 26 sierpnia 1922 r.; Izaak Kerszman — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, dnia 30 sierpnia 1922 r.; Eligjusz Babski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 29 sierpnia 1922 r.; Józef Nabałczyk i Ryszard Vogel — aplikantami przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 31 sierpnia 1922 r.

Przeniesieni: Roman Sakowicz, podprokurator sądu okręgowego w Nowogrodku — na takież stanowisko przy sądzie okręgowym w Wilnie, dnia 22 sierpnia 1922 r.; Władysław Goczyński, sędzia pokoju II okr. pow. Wilejskiego — na takież stanowisko do IV okręgu pow. Dziśnieńskiego, dnia 22 sierpnia 1922 r.; Feliks Jastrzębski, sędzia pokoju IV okręgu pow. Dziśnieńskiego — na takież stanowisko do Krasnego w II okr. pow. Wilejskiego, dnia 25 sierpnia 1922 r.

Zwolnieni na skutek podania: Roman Wojniłowicz, sędzia sądu okręgowego w Nowogrodku — od dnia 31 sierpnia 1922 r.; Jan Przanowski, sędzia pokoju w Górze Kalwarji w okręgu sądu okręgowego w Warszawie — od dnia 1 września 1922 r.; Stefan Kajzersztejn-Karzewski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — od dnia 23 sierpnia 1922 r.

Delegowani: Witold Stejn, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Lublinie — do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego w Busku, w okręgu sądu okręgowego w Kielcach, dnia 23 sierpnia 1922 r.; Fortunat Gzowski, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Warszawie, od dnia 10 września 1922 r.

Unieważniono nominacje: Sergjusza Iwanowskiego — na sędziego śledczego sądu okręgowego w Łomży z siedzibą w Ostrołęce, z dnia 14 kwietnia 1922 r.

Zmarł: Wincenty Składkowski, sędzia pokoju w Sopocinach w okręgu sądu okręgowego w Suwałkach 5 sierpnia 1922 r.

Mianowani zostali: C. W. Notarjacie: Aleksander Makowski, sędzia sądu okręgowego w Łomży — notariuszem przy wydziale hipotecznym tegoż sądu, dnia 25 sierpnia 1922 r.; Jan Wierzbicki — notariuszem w Hrubieszowie w okręgu sądu okręgowego w Zamościu, dnia 25 sierpnia 1922 r.

RUCH SŁUŻBOWY NA OBSZARZE ZIEM ZACHODNICH.

A. Mianowania.

I. Naczelnik Państwa mianował:

Marjana Ostrowskiego — prezesem sądu okręgowego w Grudziądzu; Henryka Jachimskiego — sędzią sądu apelacyjnego w Poznaniu postanowieniem z dnia 28 lutego 1922 r.; Tadeusza Antoniego Staraka — wiceprezesem sądu apelacyjnego w Katowicach; Konstantego Ostrowicza — prezesem Senatu przy sądzie apelacyjnym w Katowicach; Kazimierza Tadeusza Kamienieckiego — prezesem Senatu przy sądzie apelacyjnym w Katowicach; Dr. Adama Zechentera — sędzią sądu apelacyjnego w Katowicach; Dr. Maksymiljana Marjana Maissa — sędzią sądu apelacyjnego w Katowicach; Dr. Izaaka Pinerta — sędzią sądu apelacyjnego w Katowicach; Konrada Wągrowskiego — prezesem sądu okręgowego w Katowicach; Kazimierza Sekowskiego — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Stanisława Łyszkowskiego — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Dominika Maciejowskiego — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Mieczysława Miszke'go — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Dr. Ludwika Lipińskiego — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Jana Szymeczka — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Adama Żmudzińskiego — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Królewskiej Hucie; Stanisława Gawendę — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Zygmunta Zdaniewiczza — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach; Jana Zawistowskiego — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Tarnowskich Górach; Ignacego Szajdzickiego — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Królewskiej Hucie; Stanisława Lessera — dyrektorem sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Rybniku; Jarosława Czarlińskiego — zastępcą prokuratora przy sądzie apelacyjnym w Katowicach; Dr. Aleksandra Raspa — prokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach.

II. Minister mianował:

Dr. Seweryna Gerstman-Szaprowskiego — sędzią sądu okręgowego w Toruniu; Michała Wygodę — sędzią sądu okręgowego w Katowicach; Dr. Tadeusza Papégo — sędzią sądu okręgowego w Katowicach; Dr. Józefa Chlebika — sędzią sądu okręgowego w Katowicach; Wincentego Dyrca — sędzią sądu okręgowego w Katowicach; Romualda Stobieckiego — sędzią sądu okręgowego w Katowicach; Karola Gerschla — sędzią sądu okręgowego w Katowicach; Antoniego Ostrowskiego — sędzią sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Królewskiej Hucie; Henryka Damma —

sędzią sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Królewskiej Hucie; Eugenjusza Stodolaka — sędzią sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Rybniku; Artura Kleskiego — sędzią sądu okręgowego w Katowicach dla Izby Detaszowanej w Królewskiej Hucie; Władysława Bromirskiego — sędzią sądu okręgowego w Bydgoszczy; Dr. Antoniego Negrusza — sędzią sądu okręgowego w Poznaniu; Dr. Stanisława Kosmana — naczelnikiem sądu powiatowego w Chełmnie; Zgórniaka Jana — naczelnikiem sądu powiatowego w Katowicach; Dr. Kazimierza Jaworowskiego — naczelnikiem sądu powiatowego w Królewskiej Hucie; Karola Kostkę — naczelnikiem sądu powiatowego w Mysłowicach; Jana Wojciechowskiego — naczelnikiem sądu powiatowego w Tarnowskich Górach; Kazimierza Wirzchowskiego — naczelnikiem sądu powiatowego w Mikołowie; Józefa Kisielewskiego — naczelnikiem sądu powiatowego w Rybniku; Ignacego Szczęka — naczelnikiem sądu powiatowego w Wodzisławiu; Władysława Herwego — naczelnikiem sądu powiatowego w Rudzie; Dr. Walerjana Seidlera — naczelnikiem sądu powiatowego w Pszczynie; Władysława Trznadla — naczelnikiem sądu powiatowego w Lublinie; Ludomira Ginę — naczelnikiem sądu powiatowego w Żorach; Wilhelma Grzegorza Petri'ego — sędzią powiatowym w Toruniu; Dr. Władysława Niecia — sędzią powiatowym w Poznaniu; Dr. Władysława Łabę — sędzią powiatowym w Bydgoszczy; Dr. Stanisława Działotta — sędzią powiatowym w Gnieźnie; Dr. Stanisława Iglatowskiego — sędzią powiatowym w Szubinie; Władysława Augustyńskiego — sędzią powiatowym w Katowicach; Leona Warmskiego — sędzią powiatowym w Katowicach; Dr. Władysława Pasternaka — sędzią powiatowym w Katowicach; Jana Oleksego — sędzią powiatowym w Katowicach; Jana Handzla — sędzią powiatowym w Katowicach; Jana Szatkę — sędzią powiatowym w Katowicach; Dr. Ignacego Żegana — sędzią powiatowym w Królewskiej Hucie; Stanisława Dąbrowskiego — sędzią powiatowym w Królewskiej Hucie; Wincentego Spaltensteina — sędzią powiatowym w Królewskiej Hucie; Stanisława Stankiewicza — sędzią powiatowym w Mysłowicach; Ottona Kauckiego — sędzią powiatowym w Mysłowicach; Marcelego Klimontowskiego — sędzią powiatowym w Tarnowskich Górach; Franciszka Kociołka — sędzią powiatowym w Tarnowskich Górach; Jana Podkowika — sędzią powiatowym w Tarnowskich Górach; Jana Jamrozika — sędzią powiatowym w Rybniku; Mieczysława Nodzyńskiego — sędzią powiatowym w Rybniku; Włodzimierza Swistunia — sędzią powiatowym w Mikołowie; Edwarda Śliwę — sędzią powiatowym w Mikołowie; Maksymiljana Ładyżyńskiego — sędzią powiatowym w Wodzisławiu; Bronisława Padoleckiego — sędzią powiatowym w Rudzie; Karola Hemmerlinga — sędzią powiatowym w Pszczynie; Dr. Leona Aleksiewicza — sędzią powiatowym w Inowrocławiu; Wojciecha Dąbrowskiego — sędzią powiatowym w Lesznie; Henryka Kwiczalę — sędzią powiatowym w Poznaniu; Franciszka Połowicza — sędzią powiatowym w Chełmnie; D-ra Ignacego Dziedzica — sędzią powiatowym w Toruniu; Rajmunda Scholza — sędzią powiatowym w Wejcherowie; Ksawerego Kaweckiego — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Poznaniu; Stanisława Matkowskiego — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach; Zygmunta Kerekjarta — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach; D-ra Władysława Grzegorzycy — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach; D-ra Teofila Sworzonia — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach dla Detaszowanej Izby Karnej w Rybniku; D-ra Stanisława Guthego — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach dla Detaszowanej Izby Karnej w Królewskiej Hucie; Ignacego Byszewskiego — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach dla Detaszowanej Izby Karnej w Królewskiej Hucie; Tadeusza Niwińskiego — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach dla Detaszowanej Izby Karnej w Królew.

skiej Hucie; Tadeusza Krzysztoforskiego—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach dla detaszowanej Izby Karnej w Tarnowskich Górach; Jana Waydowicza—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Katowicach dla Detaszowanej Izby Karnej w Rybniku; Eugenjusza Lustawickiego—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Bydgoszczy; D-ra Herberta Jerzego Ferstena—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Poznaniu; D-ra Jana Kręglewskiego—asesorem sądowym w Koronowie; Mieczysława Jeskego—asesorem sądowym w Wieleniu; Józefa Kuszenina — asesorem sądowym w Gnieźnie; Wilhelma Spitzera—asesorem sądowym w Wągrówcu; Marcina Haeppego—asesorem sądowym w Czarnkowie; Witolda Kutznera—asesorem sądowym w Srodzie; Bogdana Jańczaka — asesorem sądowym w Nowem; Bolesława Pinkowskiego—asesorem sądowym w Chojnicach; Stefana Osmólskiego—asesorem sądowym w Międzychodzie; Józefa Kierskiego—asesorem sądowym w Szamotułach; Adama Wronieckiego — asesorem sądowym w Nowem mieście; Ignacego Lesza—asesorem sądowym w Chojnicach; D-ra Henryka Ostrowskiego—asesorem sądowym w Toruniu; Aleksandra Płachcińskiego—asesorem sądowym w Margoninie; D-ra Ottona Karola Pehra—asesorem sądowym w Grudziądzu; Jana Studnickiego—asesorem sądowym w Toruniu; D-ra Stanisława Kaszyńskiego — asesorem sądowym w Koronowie; D-ra Alfreda Felberbauma — asesorem sądowym w Chojnicach; D-ra Władysława Potońca — asesorem sądowym w Chojnicach; Oskara Kamińskiego—asesorem sądowym w Lesznie; D-ra Erwina Szeiba—asesorem sądowym w Ostrowie; Jana Trafalskiego — asesorem sądowym w Wrześni; Leona Stankiewicza—asesorem sądowym w Starogardzie; Stanisława Drzymałę—podprokuratorem pomocniczym przy Sądzie okręgowym w Gnieźnie; Leona Malczewskiego—sędzią pokoju w Witkowie; Jana Bombickiego—sędzią pokoju w Lesznie; Józefa Budnowskiego—sędzią pokoju w Chodzieży; Władysława Czajczyńskiego — sędzią pokoju w Wieleniu; Kazimierza Kicińskiego—sędzią pokoju w Bydgoszczy; Juljana Króla—sędzią pokoju w Bydgoszczy; Władysława Goncerzewicza—sędzią pokoju w Bydgoszczy; D-ra Zygmunta Zielewicza — sędzią pokoju w Kępnie; Marjana Chmielewskiego — sędzią pokoju w Czarnkowie; Franciszka Czapskiego—sędzią pokoju w Wrześni; Łukasza Ujejskiego—sędzią pokoju w Grudziądzu; Hipolita Przyłęckiego—sędzią pokoju w Witkowie; Aleksandra Koehlera—sędzią pokoju w Zbąszyniu; Ludwika Smorowskiego—sędzią pokoju w Żninie; Bolesława Ilskiego — sędzią pokoju w Lesznie; Stanisława Ostrowskiego — sędzią pokoju w Jutrosinie; D-ra Jana Skarbka Kruszewskiego — sędzią pokoju w Poznaniu; Dobrogosta Lossowa — sędzią pokoju w Gostyniu; Józefa Grogolskiego—sędzią pokoju w Kościerzynie; Jamiarego Korytowskiego—sędzią pokoju w Inowrocławiu; Kazimierza Chrzanowskiego—sędzią pokoju w Inowrocławiu; Maksymiljana Bartscha—sędzią pokoju w Wągrówcu; Franciszka Lepkowicza—sędzią pokoju w Mogilnie; Franciszka Grossmanna—sędzią pokoju w Margoninie; Edmunda Schultza—sędzią pokoju w Jutrosinie; Józefa Pomorskiego—sędzią pokoju w Gnieźnie; Karola Niezabyłowskiego—sędzią pokoju w Pobiedziskach; Wiktora Trafasa—sędzią pokoju w Toruniu; Władysława Kuzeja—sędzią handlowym w Bydgoszczy; Mieczysława Siuchcińskiego — sędzią handlowym w Bydgoszczy; Bolesława Kiedrowskiego — sędzią handlowym w Bydgoszczy; Ignacego Rochana — zastępcą sędziego handlowego w Bydgoszczy; Antoniego Pampucha—zastępcą sędziego handlowego w Bydgoszczy; Florjana Jagłę — zastępcą sędziego handlowego w Bydgoszczy; D-ra Konrada Rummlera—notarjuszem w Lesznie; D-ra Marjana Müllera-Czarneka—notarjuszem w Inowrocławiu.

Ruch służbowy w poznańskim okręgu apelacyjnym.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 6 września 1922 r. zamianował Aleksandra Staszkiwicza, sędziego powiatowego w Bydgoszczy

i D-ra Tadeusza Stefańskiego, adwokata w Krakowie sędziami Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, oraz przeniósł Juljana Bassaka, sędziego powiatowego w Wyzysku, do Bydgoszczy, a dr. Adolfa Pohrillego, sędziego powiatowego w Łobżenicy do Poznania.

Ruch służbowy w katowickim okręgu apelacyjnym.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 6 września 1922 r. zamianował Mieczysława Świątkowskiego, b. sędziego sądu okręgowego w Tobolsku, podprokuratorem przy Sądzie Okręgowym w Katowicach.

B. Przeniesienia.

Minister przeniósł:

Sędziego powiatowego Wilhelma Kettermanna z sądu powiatowego w Wolsztynie do sądu powiatowego w Śremie; sędziego powiatowego Leopolda Pokerskiego z sądu powiatowego w Śremie do sądu powiatowego w Wolsztynie; sędziego powiatowego Rudolfa Baranowskiego z sądu powiatowego w Szubinie do sądu powiatowego w Poznaniu; sędziego powiatowego Edmunda Roślakowskiego z sądu powiatowego w Pniewach do sądu powiatowego w Obornikach; naczelnika sądu powiatowego d-ra Michała Szybalskiego z sądu powiatowego w Nakle do sądu powiatowego w Wadowicach; podprokuratora przy sądzie okręgowym d-ra Władysława Burka z Brodnicy do Starogardu; podprokuratora przy sądzie okręgowym Jana Marczaka z Starogardu do Brodnicy; asesora d-ra Jana Paruszewskiego z sądu powiatowego w Gnieźnie do Prokuratury przy sądzie okręgowym w Lesznie; asesora Marjana Garsteckiego z sądu powiatowego w Nowem-mieście do sądu powiatowego w Obornikach; asesora d-ra Jana Paruszewskiego z prokuratury przy sądzie okręgowym w Lesznie do sądu okręgowego w Poznaniu; asesora d-ra Witolda Kutznera z sądu powiatowego w Srodzie do prokuratury przy sądzie okręgowym w Poznaniu; asesora Marjana Garsteckiego z sądu powiatowego w Obornikach do sądu powiatowego w Pniewach; asesora Stefana Pietrowicza z sądu powiatowego w Starogardzie do sądu powiatowego w Pobiedziskach; asesora Ignacego Lesza z prokuratury przy sądzie okręgowym w Chojnicach do sądu powiatowego w Królewskiej Hucie.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE AUSTRJACKIM.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 19 sierpnia 1922 r. zamianował Walerjana Hoszka, sędziego sądu okręgowego w Przemyślu, wiceprezesem tego sądu.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 6 września 1922 roku przeniósł notarjuszów: Emila Szołginię ze Skalatu do Kałusza, Eugenjusza Miskyego z Tyśmienicy do Żółkwi, Kazimierza Sokola z Budzanowa do Skalatu; zamianował zaś notarjuszami kandydatów notarjalnych: Pawła Langa dla Kozowej, Michała Sawczyńskiego dla Nowego Siola, Mieczysława Kukurwicza dla Kosowa, Romana Łohodyńskiego dla Budzanowa i Alfreda Bugnę dla Tyśmienicy.

ADWOKATURA:**W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.**

Dr. Jan Jaroszewski z Leszna, został zarządzeniem z dnia 23 czerwca 1922 r. dopuszczony do wykonywania zawodu adwokackiego i po zaprzysiężeniu dnia dzisiejszego wpisany do listy adwokackiej tutejszego sądu apelacyjnego.

Zygmunt Fioda z Bydgoszczy, został zarządzeniem z dnia 30 czerwca 1922 r. dopuszczony do wykonywania zawodu adwokackiego i po zaprzysiężeniu dnia dzisiejszego wpisany do listy adwokackiej tutejszego sądu apelacyjnego.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Alfred Kościński z siedzibą w Krakowie,
„ Eljasz Tisch z siedzibą w Nowym Sączu.

Przesiedlili się:

Dr. Wojciech Dąbrowiecki z Nowego Targu do Kołomyi,
„ Ozyasz Molet, adwokat w Tarnobrzegu, do Przemyśla.

Zrezygnowali z adwokatury:

Dr. Stanisław Iglatowski, adwokat w Tuchowie, a jego substytutem ustanowiony został Dr. Albert Agatstein adwokat w Tuchowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Józef Atlas z siedzibą we Lwowie,
„ Józef Wigdor z siedzibą we Lwowie,
„ Marcell Geldbard z siedzibą we Lwowie,
„ Adolf Fischbein z siedzibą w Lubaczowie,
„ Berl Porille z siedzibą w Tarnopolu,
„ Emanuel Fischbein z siedzibą w Kamionce Strumiłowej.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Aleksander Czornenko z Kałusza do Sołotwiny,
„ Rachmil Boral ze Lwowa do Mikołajowa,
„ Henryk Gerstman ze Lwowa do Tarnopola.

Przesiedlili się:

Dr. Aleksander Czornenko z Kałusza do Sołotwiny,
„ Stefan Baran ze Lwowa do Tarnopola,
„ Futyma z Załoziec do Lwowa,

Dr. Marcell Fedyński z Nadwórnej do Stanisławowa,
„ Szymon Pohorille ze Lwowa do Częstochowy,
„ Adolf Tunis z Sambora do Bóbrki.

Zmarli:

Dr. Emil Witkowski w Bóbrce w dniu 20 maja 1922 r.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Juljan Siokoło z siedzibą w Turce nad Stryjem,
„ Miron Kondrat z siedzibą w Turce nad Stryjem.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Joachim Schaffel z Łąki do Przemyśla,
„ Adolf Tunis z Samborza do Bóbrki,
„ Juljan Siokoło z Turki nad Stryjem do Bursztyna.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Ludwik Waniek z siedzibą w Przemyślu,
„ Ozyasz Molet z siedzibą w Przemyślu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Katowicach.

Wpisani na listę adwokatów:

Antoni Chmielewski z siedzibą w Katowicach,
Kazimierz Czapla „ „ „ „
Klemens Wnukowski „ „ „ „
Konstanty Wolny „ „ „ „

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Jakób Behr z siedzibą w Toruniu,
„ Paweł Ossowski z siedzibą w Toruniu.

KONKURSY.

W okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego opróżniły się posady naczelników sądów powiatowych w Mielnicy, Grzymałowie, Kopyczyńcach, Kosowie, Skalacie, Mikulińcach, Lutowiskach, Kozowie, Pruchniku, Żabiu, Kamionce Strumiłowej, Radymnie, Radziechowie, Delatynie i Bursztynie.

Ubiegający się o te lub o takie same posady, które opróżnić się mogą w innych sądach powiatowych w okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego, wniosą udokumentowane podania w drodze służbowej najdalej do dnia 20 września 1922 r. na ręce prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.

Opróżniły się posady sędziów sądów okręgowych w Brzeżanach, Czortkowie, Kołomyi, Przemyślu, Samborze, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu i Złoczowie.

Podania kompetencyjne o te lub o takie same posady, które mogą opróżnić się we Lwowie lub innych sądach okręgowych, wnieść należy w drodze służbowej najdalej do dnia 20 września 1922 r. do Prezydjum sądu apelacyjnego we Lwowie.

W okręgu lwowskiego Sądu Apelacyjnego obsadzone będą posady woźnych, a to w sądzie okręgowym w Stryju i Stanisławowie, oraz w sądach powiatowych w Janowie, Skolem i Wiśniowczyku, z siedzibą w Podhajcach.

Ubiegający się o te, lub o takie same posady, w międzyczasie opróżnić się mogące w innych sądach Małopolski Wschodniej, wniosą podania udokumentowane w myśl § 14 rozp. Min. spraw. z 18 lipca 1897 r. № 170 dz. u. p. w drodze służbowej do dnia 30 września 1922 r. do Prezydjum Sądu Apelacyjnego we Lwowie.

O posady mogą ubiegać się i emeryci.